

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y REDACCIO
LIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.
Antillas (Cuba y P.R.)
Estranger.

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTITUD DE BARCELONA.

¡ Ab aqueixa calor qui vol que fassi cas de res !

¡ OH FELICITAT !...

Som a l'any 1876, any segon desde que D. Anton remena las cireras, y desde que aném tant bé.

Si senyors, aném molt bé, y fins lo *Diari* 'u porta.

Ja son fora 'ls darrers efectes de aquells temps revolucionaris, en que la ponsonya de la discórdia s'havia ficat al seno de las familias y destarotava a la gent de tal manera, que no hi havia un pam de tranquil·litat.

Ja s'han acabat aquells temps en que la gent no anava al teatro, perque 'ls clubs absorbian l'atenció del públich.

Ja han fugit aquells temps odiosos de gorro-frigis, d'himne de Riego y de Marsellesa, en que 'ls obrers tractaven de ciutadà al amo y en que en Letamendi escribia manifestos revolucionaris.

¡Oh! ¡quins temps aquells, més botxor-nosos!... Hi havia milícia nacional y cipayos... y llibertat de imprenta y *meetings* y escándol y serrasina tot lo dia.

¿No se'n recordan?

**

Llavors hi havia una disputa, y garrotadas per qüestions de qui pagarà 'l beure.

Venia 'l Brusi y deya:—Está clar, la Revolució de Setembre...

Un marit pegava a la dona, y anavan tots dos a ca'l arcalde a ventilar los seus assumptos...

Lo Brusi sortia dihent:—Es natural, com que are tenim matrimoni civil!

Robavan un mocador de la butxaca de un senyor que anava per la Rambla.

Y 'l Brusi deya:—¡Com que are hi ha igualtat, qui no té mocador se'n busca!

Hi havia un assassinat qualsevol, per qüestions de si m'has dit nas de llauna ó nas de llautó.

Y 'l Brusi exclamava:—¡Vaya! ¡com que are hi ha llibertat de discussió!

Robavan una casa de pagés...

Y deya 'l Brusi:—¡Valga ns Maria Santissima! ¿Ahont anirém a parar ab aquets drets inaguantables?

Queya un home al mitj del carrer, y 's feya una banya al front.

Y surtia 'l Brusi y murmurava:— ¡Com qu'are hasta dormint se pensa ab si la federació te de anar de dalt a baix, ó bé de baix a dalt, hem arribat a una época tant desastrosa que 'ls bons cristians van distrets pel carrer, s'entrabancan y cauhen!

Surtia un xicot qualsevol, que ó bé perque 'ls negocis l'hi anavan malament, ó perque 's veyá carregat de deutes fins a la nou del coll, ó perque la xicota l'hi havia dat carbassa, ó perque 'l pés de la vida l'aclofava, agafava una pistola y 's clavava un tiro.

O bé venia una criada que s'havia fiat de un sargento aixeridet, que al diumenge següent ballava ab un'altra, y desesperada prenia una racció de sal-fumant.

Y ja se savia, en Brusi sempre, plegant las mans com un capellá que després de clavarse un bon ápat, resa las gracias, deya ab tó llastimós:— ¡Aquestas ideas, aquestas ideas impias, tenen al mon trastornat; ja no hi ha temor de Dèu, ni apego a la vida. La revolució de Setembre ha fet donar un bull a tots los cervells... ¡Verge Santissima de la Gleval... ¡Ahont anirém a parar!...

¿Se 'n recordan are d' aquells temps, y d' aquells successos y d' aquellas gaceti-llas?... ¿Se 'n recordan bé?

Fins de la febra groga vá tenirne la culpa la malehida revolució de Setembre, per alló de que Dèu té un bastó, y si deixa fer revolucions, es sols per tenir lo gust de desferlas a bastonadas.

**

Are no succeheix res enterament de lo que llavors passava. ¡Naturalment, com que are la revolució ja es morta y enterada, no hi ha motiu siquiera!

Are un dia descarrila 'l tren, y 'l endemá hi torna, y 'l altre dia quedan los pasatjers fets una truita... ¿Qué té de particular aixó?... ¡Si ni siquiera la locomotora sortintse del carril, pot donar l'escusa de imitar als homes en plena revolució!

Are 's roba al mitj del carrer y a la meytat del dia... Res, incidents de la existencia.

Are vé un dia que 'ls lladres detenen lo cotxe de Olesa, s'aixeca 'l somatent, aquest somatent que no té més que donar comte als consells militars de las morts que fassi; y 'ls lladres fujan ab los quartos dels pasatjers... Confessin que 'ls lladres han detingut lo cotxe, han robat y s'han escapulit; pero que 'ls lladres no tenen cap rahó, ¡cóm que ni siquiera tenim un govern liberal!...

¡Are ab ménos de una senmana hi ha hagut a Madrid, tretze suicidis!... ¿Y estant bé com estém, hi ha encare gent que 's cansa de viure?... Ho haguessin fet als temps de la revolució de Setembre, enhorabona; pero are?...

Aquet dia en dos pedreras de Montjuich, dugas donas assassinadas: a la plasa de S. Miquel, un escombriaire: de un pou de Tarrassa 'n ha eixit una dona cusida a punyaladas: pel camí de Vacarissas un home mort violentment: tot aixó y molt més en menos de quatre dias... Bueno, ¿y qué?... Fins lo Brusi suprimeix los comentaris...

La llagosta invadeix al país, y arriba fins a Sagunto... Se parla de la probable arribada del cólera: hem tingut una primavera més freda que cap hivern y un estiu mes calent que la revolució de Setembre als primers dias: no hi haurá cullita: las contribucions puján, puja 'l tabaco... y ¡oh felicitat! tot aixó tenim; pero gracias a Dèu, no tenim revolució.

P. K.

En lo Restaurant de Fransa 'l dimecres d' aquesta semana se celebrá un tech que en obsequi als poetas provensals donaren alguns escriptors, poetas y catalanistas d' aquesta ciutat.

Als postres, com de costum, vingueren los brindis, y entre 'ls brindis, lo respectable catedrático senyor Manel Milá y Fontanals, a pesar de que per haver menjat, no estava bé de veu, se digná distreure a la concurrencia cantant una cansó que sentim no recordar.

Donarém, no obstant, algunas estrofas, que si be no son iguals al original, lo recordan perfectament.

Son las següents:

Planyeuvos gent sensafa—tot desseguit,
Que canta un catedrático—com pochs n' hi vist.
Ja 'n cauhen cinch d' espatllas—ja 'n cauhen vint,
Y 'ls altres tots se quedan—lleplantse 'ls dits.
Los provensals ja ploran—tots enternits,
Los provensals ja riuhén—¡que divertits!
Ja pican, ja s' acaba—¡que 's rebonich!

A Fransa un xicot de 16 anys ha ofegat a una criada de 19, arrebatat per un pensament immoral que no cal dir.

Lo tribunal ha averiguat que 'l nen s' havia educat en un collegi, y qu' estava corromput pels seus mestres.

Un d' ells ha sigut condemnat a 22 anys de presiri.

Lo collegi estava dirigit per un capellá.
«¡Santo Dios! ¡Santo fuerte! ¡Santo inmortal!»

Y are pintan los fanals.
¡Vels 'hi aquí uns diners ben malaguanyats!
¡Com que no s' encenen, es lo mateix que un senyó que estreni un vestit per estar per casa.

Molts elements que cultivan la literatura catalana, amants de son progrés y dessarrollo, van abstenirse de anar lo dimecres passat a can Justin, per una rahó molt poderosa.

Un provensal dels que rebian l' obsequi, havia anat ab l' estat major de doña Blanca, y havia fet cinch mesos la guerra en Catalunya.

Davant de Tortellá se l' hi varen acabar los ánimos y vá tornar a Fransa.

¡Ja 'u veuhen! Nosaltres mateixos que 'ns haguessim trobat a taula al davant d' ell, hauriam perdut la gana.

Y aixó que no ananthi, 'ns varem perdre'l sentir a D. Manel Milá y Fontanals cantant una cansó.

Si are volen fumar, vagin al estanch y sabrán lo que 'ls costa.

Lo veneno del govern, de primer costa un ull de la cara y després costa la vida.

Lo tabaco que fuma 'l pobre es lo que s' ha pujat més.

Res, cosas dels conservadors: ells volen per ells lo dret de votar y 'l de fumar.

Un altre gracia del actual govern.

Compran un bitllet y tenen la sort de treure la rifa, van a cobrar y se 'ls aturan un tant per cent.

Aquest tant per cent es pel govern.

¡Quina llástima que al govern no se li hagi acudit encare, l' anar a cobrar 'l barato a las casas de joch!

Durant lo temps de la guerra, las targetas postals anavan sense sello.

S' acaba la guerra, y las targetas postals no circulan, sino duhen lo sello de guerra corresponent.

¿No veuhen? Aquesta lógica del govern nos deixa blaus.

Y anant blaus, está clar, aném més monos.

L' Ajuntament de 'n Girona no vol celebrar las festas de la Mercé.

Son gent molt seria y no está per festas.

Si algú digués al arcalde:

—Pero Sr. Girona, per mort de Dèu, miri que las festas, portan forasters; miri que aquests sempre deixen diners a la ciutat; miri que es necessari que hi hagi festas...

Estich segur que 'ls respondria:

—Ala, fora... No estich per festas. S' haurian d' encendre massa llums.

Perque, vaja, tenim un arcalde que 'n podrán dir tot lo que 'n vulgan; pero aixó sí, las cosas a las foscas.

Un parrafet de un periódich de Madrid:

«Lo nou ministre d' Hazienda es germá de un altre ministre d' Hazienda que sigué y que 'u vá fer molt mal.

«Dech advertirlos que segons opinan los seus amichs, l' altre es lo més llest.

«¡L' altre! ¡L' que 'u vá fer molt mal!...»

S' estableix en Badajoz un col·legi de jesuïtes. No més que per aquest fet condecoraria al ministre corresponent ab la creu de Carlos III. De Carlos III no saben? D' aquell rey que va expulsarlos d' Espanya.

La Epoca'ns deixa entreveure una esperança consoladora.

Diu que el govern imposarà pena de presó als periodistes!

Y anyadeix: «Aquest sistema l' segueix el govern republicà francès, perquè no ha de poder seguirlo govern espanyol?»

Vaja Sra. Epoca: no s' entusiasmi aixís ab la república, per més que siga francesa. Miri que la defensa dels procediments republicans es ilegal.

Aboga un periódich de Madrid per que 'ls periodistes adoptin un distintiu que 'ns diferenciï del resto dels mortals.

Que més distintiu que 'l que duhem are?

Lo decret de imprenta clavat al clatell, una mordassa a la boca, un grillet al peu, y una crosseta sota l' aixella.

Ey! Los periodistas de oposició.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO

Per una qüestió de dignitat, desde la arribada de D. Isabel, lo Sr Ayala sembla que té formigor, y que tracta de dimitir lo càrrech de ministre de Ultramar.

Per qüestió de dignitat, eh? Donchs cantem alló del *Hombre es débil*:

Tu dignidad está en un trís, y hay que aplicar mucho de aspir...

Lo govern prescindint de que existeixin tribunals de imprenta, ha suprimit al *Globo*.

Si 'l dia que s' hi empenya, es fins capás de suprimir la *lluna*.

Ell devia pensar: Suprimida la llibertat, per qué no suprimir un periódich lliberal? Fora la causa, fora las conseqüencias.

A MON AMICH N. B.

Imitació de *La vida es sueño*.

Apurart' vuy ab mon prech Perque 'm tractas sempre aixís, He comés potsé un deslis, Estimant á un cor tan sech, Mes si t' amo ya conech De lo que 'm pots acusar, Prous motius tens per donar De ton desdén enfadós, Pues lo delicté mes gros Dels homes es estimar.

Tant sols saberne voldria, Per apurar ma desgracia, (Fentne per de prompté gracia) Del amor que 'l tinch, María); Quina altra es la falta nina Pera castigarme més? No t' estiman los demás? Pues si en tú altres amor posan, De quin privilegi gosan Que a lo meu cor negat es?

T' ama 'l gandul Pep Galeta A qui 'l treballar, tant costa Y apenas a tu s' acosta Y t' diu alguna amoreta Quant ta encisera boqueta Ab amors ha contestat A la flor que 'l ha tira Sens pensar que es gaudularro, Y no sent jo jens bagarro, Haig de ser mes desditjat?

Un cabo primer t' estima Y ab sos galons molt t' engresca Y per probarne si pesca Algo per ell, se t' arrima: Tú que no miras molt prima A son amor oïdo has dat Sens mirar que n' es soldat Que olvidara ton amor Y sent mes bó lo meu cor Haig de ser mes desgraciat?

T' ama l' escombriaire Pau Carregat de porqueries, Que de sas escombriarias Ha de viurer sempre esclau. Y de lo teu cor la clau Dessegit li has entregat, Sens mirar que 'l desgraciat Te un ofici poch lluit, Y sent jo mes distingit Haig de ser mes desditjat?

T' estima 'l pobre Peret Que no te ni una pesseta Y ton amor, Marieta, Has posat en tal ximplet Sens mirar que n' es pobret Que está molt y molt tronat Que es de tots abandonat Per sons vicis y pobresa Y tenint jo mes riquesa Soch menos afortunat?

T' estima en Joan Palladas Home lletj com n' hi ha poch Y tons ulls, per mí com rochs Li donan dolsas miradas Y sas faccions desgraciadas Trobas sense fealtat, Sens mirar son nas ratat Sa dura y grabada pell; Y no sent jo lletj com ell Haig de ser mes desditjat?

T' estima Don Sinforós Que ja passa dels sexanta Y la edat d' ell no t' espanta Y has dat ton cor á tal os Sens mirar que es fastigós Plé de reuma, mitj baldat Casi sempre costipat, Que de vell se torna tonto Y jo que vint anys sols conto Haig de ser mes desgraciat?

T' ama en Toni Camaló Que n' es tonto en demasia Y en un burro, tú, María, Has posat ta estimació Y l' estimas ab passió Sens mirar que n' es tocat Que n' es tonto y apocat Que ni sap cuydar sa casa Y no sentne jo jens asa Haig de ser mes desditjat?

T' estima en Fedricó Llor Que es xarraire de primera Y á son amor, encisera Ne correspon lo teu cor Sens mirar que es xarrador, Que es llengut y mal carat, Fastigós y descocat, Que en parlar mal ningú 'l goanya, Y al veure aixó, qui no estranya Segui yo mes desgraciat?

Al arribar en aixó Lo meu cor de rabia estalla Pues veu, y per xó no calla, Ab gran desesperació, Postergada sa passió A un gandul, á un escombriaire, A un cabo, á un que no te gaire, A un home lletj com poch n' hi ha, A un que 'ls sexanta ha fet ya, A un tonto, á un vil y á un xarraire.

Oh felicitat! S' está buscant á tota pressa un literato provençaló catalá que balli. Ja tenim al Sr. Milá y Fontanals que canta. Tenim al Sr. Letamendi que fá gimnástica oris-tiana. Are quan se trobi 'l que 's busca, se formarà una companya lírica, acrobática, coreogràfica cris-tiana, católica, apostólica, romana, que podrá fun-cionar en lo teatro de *Santa Creu*, baix l' advo-cació del patrocini de Sant Joseph, presidencia de *Su Ilustríssima* y aprobació del ordinari.... Del ordinari de la Garriga. Qui més felís que nosaltres!..

Un rasgo de gimnástica cristiana. Se posan una creu de fusta al cap y caminan guardant l' equilibri. Sobre tot que la creu no cayga.

Diu que 's donará la cátedra de literatura es-panyola á la senyoreta Singer. Lo distingit catedrático Sr. Milá y Fontanals, passa decididament á la escena lírica.

Una máxima de gimnástica cristiana: «Passan per las paralelas de la oració, se pen-jan á las anellas del dejuni, fan un salt de trape-cio de la mortificació, y ab sols dir Jesús, donan un salt mortal, se trencan la biga de l' esquena, corren á buscar á n' en Letamendi perquè 'ls l' adobi, y aquest senyor, extrema-unciat ab tota perfecció, 'ls envia á gosar de las delicias del Pa-radís.»

Ey! Senyors. Si veuhen cartells per las cantonadas anunciant las funcions del Circo, vagin alerta. Aquells germans Milá del salt dels trapecios, no tenen res que veure ab lo Sr. Milá y Fontanals. La gimnástica que fan los germans Milá, no es pas la gimnástica cristiana.

Lo Sultan de Turquía está perdut com tots los perduts. Per compte de donar reformas, alsa 'l cotze, y per compte de cumplir sos compromisos, se n' vá al harém. Resultat, que fa ulleras. Turcas per un costat, y turcas per un altre. fan quaranta.

Se parla molt dels dipòsits que té en projecte 'l Sr. Girona.

Diu que vol construirne un dalt de tot de Mont-juich per aprofitar las ayguas del mar, pèl riego de la ciutat. Regats per aygua del mar, de segur tindrem més sal, y podrem fer la competencia als anda-lusos.

Anant per la Rambla de Santa Mónica, no se si han observat una cosa. Están seguts tranquilament en algun padris; to-

can las dotze de la nit y se 'ls acosta un sereno ó un municipal que 'ls diu:
 —Aixequis.
 —Perqué?
 —Perqué aquestas son las órdenes del arcalde.
 Vels 'hi aquí una proba de que 'l Sr. Girona, no deixant seure á ningú, vol que tothom vagi dret.

No van observar lo dimecrés últim que tot de un plegat vá posarse n'vol?
 No van veure quin cel de plom?
 Es que ha arribat ja 'l zig-zagador D. Victor, D. Victor de l'anyoransa, de l'anyoransa sota 'l cel de plom.
 Quina llástima que ni en los Andalusos, haja trobat una ploma de gacela, pera cantar sas glorias!

L'altre dia varen compareixe á l'Arcaldia una dona que havia pegat al seu marit, y aquest ab lo nás tot plé de sanch.
 Y deya la dona:
 —Jo tinch rahó, ¿ho senten? jo tinch rahó. No se l'escollin á n'ell que 's un ximple... ¿Que no 'u veuhen que l'hi he pegat?

Sembla absurdo aixó ¿no es veritat?
 Y no obstant no 'n es.
 Figúrinse que la Turquia fá sanch á la Servia; figúrinse que la Servia fá sanch á la Turquia; ¿Qui té rahó? ¿L qui guanya?
 Aqrella dona que pegava al home, se havia inspirat en la alta lógica internacional, que avuy domina.

Los cigarros de tres, valen mitj ral.
 O siga cada cigarro val are un cigarro y mitj.
 ¿Me volen creure á mi?
 Fassin com los xicots que van á estudi: fumin matafaluga.

No mes que un periódich alaba al nou ministre d'Hisenda.
 Aquest periódich es *El Tiempo*.
 L'hi diu laboriós, íntegro, entés, enérgich, expert, profundament sabi, extremadament modest, etc., etc., etc.
 Lo *Timepo* es lo periódich del Sr. Barzanallana.
 Ab tots aquest bolados queda demostrat, que aquest senyor no té parroquians...

¡Lo Sr. Letamendi, ray!
 ¡Ya ú crech que pot escriure llibres sobre la gimnástica cristiana!
 Figúrinse un home que de la república federal vá saltar á la monarquia democrática, y de la monarquia democrática á la situació actual, sense tenir cap percañe pel camí!
 Pero vaja aquesta gimnástica, francament, es com las pessetas falsas.
 No es prou cristiana.

Fins are hi havia turró de Gijona y turró de Alicante.
 Venen los moderats y n' inventan un altre elasse.
 Inventan lo turró de Santander.
 Pero en Cánovas qu' es molt llépol. se 'ls fa moderat de cop y volta, y se 'ls menja la partida.
 ¡Quin Nadal més divertit que 's prepara!

—Home, no siga tant ministerial, digueren á un diputat. ¿Que mes vol? ¿No té als set fills colocats?
 —Si, es veritat, digué ell; pero es lo cas que are la mèva senyora torna á estar embrassada.

Lo ministre d'Hisenda passa comptes, y sua. Sua y s' aixuga 'l suor.
 Y Espanya exclama:
 —¡Ay! Axis com t' aixugas lo suor, aixuguesis lo deficit!

En Sagasta ha rebut un retrato de D.ª Isabel. Dias endarrera va rebre un caixó de puros de n Romero Robledo.
 ¡Afortunat mortal!
 Quan es al govern sempre pega.
 Quan es á l' oposició sempre reb.

CANTARELLAS.

L'obra de'n Salaverria ha estat un' obra molt gran; y 'l més gran ha sigut fernos tots paganos, tots iguals.
 LL. LL.

Si á vora tèn jo gemego que per tu sospiro 't creus.
 Y sabs qu'es nina bonica? Algun fiato impertinent.
 LL. LL.

Una noya lletja y rica y una guapa y sens pinyons, per triar pera carsars'hi, la millor, cap de las dos.
 R.

Los turchs que guanyan los turchs, los servis, que 'ls servis guanyan semblan nuvis que festejan y que festejant s'enganyan.
 S.

QUENTOS

Un pagés se 'n vá al Teatro Espanyol per veure la sarsuela anunciada en los cartells.
 En lloch de ficarse al teatro, entra al café y 's assèu á una taula.
 —¿Que vol beure? l'hi pregunta 'l mosso.
 —*La Marsellesa*, respon lo pagés.

Un metje guasson visitava á una senyora algo entrada en edat, qu' estava malalta.
 —Ditxosa vosté Senyora, va dirli, ditxosa vosté que tèn poch anys...
 —Caramba! fá la senyora tot' alegre, donchs cregui que ja hi fet los quaranta.
 —Pero, senyora, deixim acabar: ditxosa vosté, que tèn poch anys de vida.
 La senyora vá tornarse groga com la cera.

EPIGRAMAS

En Pepet va comprá un gos que prou diner l'hi costá.
 Al tenirlo, l'hi escapá, y ell cridava tot furios:
 —Ira de Déu, que'm trastorna y que'm dona aixó un malrato, com hi ha reimon, si no torna jo 'us asseguro que 'l mato.

Va preguntar en Ramon a un que 's deya Antonet Casas:
 —Per quan fas la festa Anton?
 Y contestá: —Voto al mon, per Sant Antoni dels Ases.
 M. DE C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse Col y flor, Mostassa, Valentí Julivert y Nyela.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen. Ciudadans Smith: Hi anirá 'l trenca-closcas.— Pep-botella: Ja hi há una cosa aprofitada: s'aprofitará 'l resto, menos la fuga y un quènto.—Sasac: Hi anirá 'l problema.—Urgellés: Y un anagrama de vosté arreglat.—J. M. Cudolosa: Mil gracias per l'envio: ho insertarem.—M. Perruquer: Passi á la botiga y l'enterarem; lo que 'ns envia no 'ns serveix.—J. Bort: Hi anirá una pregunta.—Cap de carbassa: Res més que un quènto.—Perico Matalassé: Aquesta senmana vá molt bé.—A. F. O.: Hi há cosas bonicas, encare que 'l tot es desigual. Mirarem de complaure'l.—Pachá: No pot insertarse, recordi que hi há fiscal.—Ciudadans Tros de pá, Puerto-riqueño, Valentí Julivert, Ulls de rap, Carlí are polisson, Pelat, Tarambana, Antidinacosmopoliterápich, E. C. P., C. sacallons, Conde de 'n Loch, M. Vall, R. Picolis, Picolini petit, J. Jenis, Lareneg Tartuig, Sultan destronat, X. de can Guixet, Frarellech y Un novici: Francament agra him la bona intenció; pero no 'ns serveix.—Fernando Miedo: Aquell marit pesa una mica massa.—Deu het de Reus: Hi anirá molta cosa de lo que 'ns envia.—Xiquet de Valls: Encare que ben versificadet, no es del género de la Campana.—Motllo de fer juhéus: Hi anirá 'l geroglífich y un epigrama.—Tocinayre de Vilanova: Queda servit: lo que 'ns envia no fá per casa.—P. T. Insertarem una cantarella.—Llansol blanquejat: Idem lo seu problema.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO

- NÚMERO 337.
- 1 ANAGRAMA.—No, ma.—Ramon.—Roman.—Moran.
 - 2 PROBLEMA ARITMETICH.—4.682.
 - 3 FUGA DE CONSONANTS.
El mes de Desembre 'm crech n'es sempre 'l mes de més fret.
 - 4 TORTURA CEREBRAL.—0'5.
 - 5 XXARADA 1.ª—O-du, lis-ca.
 - 6 ID. 2.ª—Sil-bons.
 - 7 ENDAVINALLA.—Ro-bell.

Han endavinat totas las solucions Col y flor; y Que hi fás: totas menos la 4 Mostassa: menos las 2 y 3 Motllo de fer juhéus; menos las 3 y 7 Xiquet de Valls: las 1 4, 6 y 7 Deu het de Reus: las 2, 4, 5 y 6 Carlí are polisson; las 4, 5 y 6 Ulls de rap y C.^a, Valentí Julivert y Puerto riqueño: las 2 y 6 Smith: las 5 y 6 Gilberg: la 4 no mes Tros de pá; y no mes que la 5 Llauner de cala Nissa.

SINONIMIA.
 En tot que lo tot tenia de cabo de un batalló, me deya que de caló avuy un sol tot hi havia.

XARADA

Una tres-prima la hu-terza doná á sa germana Agnés, á la porta de una tot de la ciutat de dos-tres.

F. DE N MONTES.
 ENDAVINALLA:
 Soch licor una dona y una flor.
 R. C. y G.

(Las soluciones en lo próximo número.)

Entrin á la libreria de'n Lopez, y avolen riure un rato? Donchs comprin *«El libro de los chistes.»*
 ¿Desitjan poguer fer la competencia á n'en Canonje? Donchs adquireixin lo llibre *«Juegos de manos.»*
 ¿Tenen ganas de passar un bon rato are que som al istiu, fabricant lo que á pés d'or venen los pirotécnicos? Donchs demanin lo *«Manual de fuegos artificiales.»*
 ¿Volen, finalment llegir una novela comme il faut? Digan que'ls donguin lo gran llibre del gran Balzac *«La mujer de treinta años.»*
 Total, quatre llibres nous, flamants, que valen no més que una pesseta cada un.

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.
 Lopez, Editor.—Rambla del Mítj